

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Черни негели, червени нощи

4

Гръцките анархисти обезпаразитяват с огън заразен капиталистически парцал.

Модерното робство в САЩ

4

Възходът на тъмнично-промишления комплекс в страната на лишението от свобода.

Никос Романос – борба за решетките

6

Гладната стачка на нашия гръцки другар.

Революция на турската граница

7

Борбата на кюрдските революционери с мракобесието ражда нови надежди.

Христо Ботев на испански

10

За пръв път поетът-революционер е издаден на испански език в превод на Живка Балтаджиева.

ВМЕСТО ЧЕСТИТКА

Вицът 2014 година

СМЯХ ПРЕЗ ЗЪБИ, КОИТО ПЛАЧАТ ЗА ПАРИ ЗА ЗЪБОЛЕКАР

Видели гражданите на Киев, че станала зимата люта, а навън стърчат полицейски кордони, мръзнат горките. Рекли да ги посгреят с топли напитки. И за да не каже някой, че са русофоби, поднесли на жандармите коктейли с чисто руско име – Молотов...

Е, коктейлът го изобретили финландците, ама така хитрите украинци подчертали своя стремеж към Евросъюза!

На майдана, на мегдана чудо чудно там настана, махнаха едни айдуци, пак останаха боклуци.

(Новоукраинска народна песен)

– Има ли фашизъм в Украйна?
– Че къде няма?

Радио Киев кажэ: Трябва да разгледаме въпроса с връщането на Крим!

Радио Москва говорят: Е нали вече ни го върнахте!

Радио Ереван въздърнало и решило, че няма какво да добава.

НАТО, ЕС и САЩ ще се противопоставят на политиката на Кремъл в Украйна. Ако трябва, ще се бият до последния украинец!

Попитали радио Ереван: До какво ще доведе сближаването на Русия с Китай?

– До поява на вежливи жълти човечета в Сибир.

Решил един човечец да си застрахова къщата от наводнения.

– Не може! – отсякъл служителят на застрахователите. – Шефовете имат дял в частните язовири и са собственици на фирми, спечелили обществени поръчки за почистване на речните корита! Елате след края на лятото!

Построил Манго къща на незаконно място. Турил последната керемида, после почнал обратното, да разглобява къщата.

– Какво правиш бе, мъжо?! – вдигнала врява циганката.
– Трай ма! Тренирам...

» » » продължава на страница 3

КРЪСТОНОСЦИ

Великият пазарджийски джихад

Срещам познат, българин, едно време бяхме колеги заварчици. Радост – до ушите и два пръста отгоре. Оглеждаме се за кръчма, намираме, сягаме. Ха една бърза наздравича, после кротко, с наблягане на мезето, колкото да тече разговорът. Как си, какво си, що си. А децата? А жената? Стигат ли парите? Аха, политиката.

Пита ме какво става в Пазарджик. Преди да отвърна, привежда се и полугласно казва, че то си е за притесне-

ние, но, от друга страна, ако за пет минути дневно викане „Аллах акбар!“ дават пари, и той би се писал към някоя джамия, веднага ще си плати борчовите, дето му тегнат на врата и му натискат носа в калта на ежедневието. Но пък, веднага добавя, не си е работа, против националните интереси, за предпочитане е интеграцията...

Ти как си представяш „интеграцията“, прекъсвам го, за да му дам време да гаврътне още едно и да съдвече жилаво-

то клофте. Да станем, викам, всички по цялата Земя еднакви като лъжици от столовата на трудови войски ли? Ами че то почти е станало, вече яко навред се изповядват ценности от сорта на „Няма безплатен обяг“, Господ е Царица-Парица.

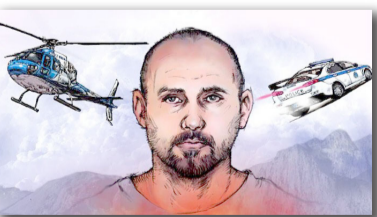
Кога пък е било различно? – свива рамене колегата. – Ти ми кажи защо така са решили пазарджийските ти братя да се поуслямчат толкова! Така радикално!

» » » продължава на страница 3

НАЙ-ПОЧТЕНИЯТ ЗАНЯТ

Палеокостас – „Неуловимият“

ВАСИЛИС ПАЛЕОКОСТАС, „ГРЪЦКИЯТ РОБИН ХУД“ – ЕДНА ИСТОРИЯ КАТО НА ФИЛМ

Десетилетия наред нарушавал и преследван от Закона, избягал два пъти от затвора с хеликоптер, раздал милиони на бедните. Това е историята на Василис Палеокостас – най-

издирваният човек в Гърция, превърнал се в национален герой.

Една сряда обирите се възобновиха...

Маскиран мъж шофира откраднат микробус по тихите улици на Аспрон Сцитион в централна Гърция, бели сгради с черни квадратни прозорци като домино, в Коринтския

» » » продължава на страница 5

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

СРЕЩА С РЕАЛНОСТТА

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕСНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

Реформистите обаче нямат решение на кризата, защото са приели капитализма като „историческа необходимост“ и са се превърнали в „трансмиси“ на неговата „фабрика“. За да решат кризата, те се опитват да се намесват със закони и данъчни мерки върху пазара, докато той трябва да бъде закрит. Това е условие, *sine qua non* (без което) решението на кризата е толкова невъзможно, колкото и свободата, без унищожението на държавата, включително в най-демократичните ѝ форми.

Лозунгът *Да накараме богатите да платят!* може да бъде полезен в предизборната агитация на „левите“, но опитът да го приложат на практика води до бягство на капиталите към Швейцария и други кътчета на финансов рай за спекулантите. Оказва се, че в днешния „глобален свят“ дори изолираното (национално) облагане на богатите е станало невъзможно.

Същото важи и за изолираното „национално решение“ да не се плащат външните дългове при съхранение на еврозоната и на капитализма. **Ако то не бъде свързано с експроприация на банките и предприятията и с разоръжаването на военните и полицейски корпуси поне в ЕС, тоест с извършването на Европейската социална революция, господстващите класи в незазегнатите от нея страни ще затворят финансовите и стоковите си пазари, за да задушат икономически и финансово отказалата да плаща задълженията си „нация“ или ще изпратят „силите за бързо реагиране“, за да съберат вересциите си.** Използването на въоръжените сили от финансовия капитал е условие за възпроизвеждането му в един свят, в който ролята на държавата е фундаментална, а милитаризацията – един от начините на съществуването му. При това положение е естествено да си загадем въпроса:

НАКЪДЕ ОТИВА ЕВРОПЕЙСКИЯТ СЪЮЗ?

„След Мохамед, всички про-роци са магарета“ – затова в отговор ще цитираме мнения и прогнози на журналисти, експерти, икономисти и държавни „мъже“.

Проевропейският германски седмичник „Шпигел“ счита, че центърът на тежестта (на вземане на решението) се е преместил от Брюксел в Берлин чрез елиминиране на съперниците. Франция, изправена пред тежката си икономическата си ситуа-

ция, не е в състояние да води европейското хоро наравно с Германия. Испания и Италия са изключени от „игра“ вследствие огромните им икономически проблеми. Англия се отказва сама от водещата роля, а Полша не може да има претенции поради икономическата си слабост.

Шест години след възникването на кризата, ЕС оцелява с цената на колосални загуби, вследствие евроинтеграцията на слаборазвитите и недоразвитите страни от Юга и Изтока. Възкръсват проблеми, за които се мислеше, че са решени преди 30-40 години. Надеждата на оптимистите е, че утре няма да бъде по-зле от днес.

Фокусирането на ЕС върху собствените му проблеми го изолира от света и прави още по-фрапантна неговата безпомощност на международното поле, където се погизават колоси като САЩ и Китай. Дори по-нататъшното му разширяване към останалата част от континента – в бившите съветски републики и Турция – не стои на дневен ред – може би, защото включването им ще създаде много повече проблеми от тези, които евентуално ще реши.

Бившият председател на Европейския парламент Жозеф Борел в интервю пред списанието „Икономически алтернативи“ под заглавие **Европа с лице към кризата** твърди, че „ЕС не е на висотата на поставените цели“ и подчертава *липсата на европейски план за съживяване, политиката на всеки за себе си, гражданско недоволство и недостатъчна солидарност спрямо страните от Източна Европа.*

Предшният председател на Европейската комисия – Романо Проди – е по-голям „оптимист“. Той счита, че *въпреки твърде сложната ситуация, едно развитие, което би довело до изчезване или разпад на Европейския съюз не е реалистично, но в средносрочна перспектива може да се очаква неговата по-голяма фрагментация.*

Към радостния фон на икономическите и финансовите причини за кризата се добавят и **пукнатините между страните в Съюза.** Те се задълбочават от драматичната борба между „съюзната“ и националните бюрокрации за властта и за надмощието им в Брюксел и на различни нива в Европа. Първият председател на Европейската комисия (ЕК) и бивш синдикалист Жак Делор се оплаква:

Ние сме един съюз на държави. В процеса на вземане на решения участват държавните глави и премиери-

*те, но когато след това всеки заема публично една национална позиция, резултатът е една европейска какофония, която повече не е приемлива. Очевидно той е забравил един свой бивш колега, който беше казал: *L'union est un combat!* (Съюзът е борба!)*

Делор нагава тревожен вик: *Да си отворим очите, евро! и Европа са на ръба на пропастта!... От 1970 г. аз повтарям: Европа трябва да избира между оцеляването и упадък... и излага пет сценария пред ЕС, които варират от „Титаник“ (т. е. от потопяването на „кораба“) до създаването на още една свръхдържава от рода на Европейски съединени щати. Между тези два той нарежда и три други сценария:*

- рухване на сегашните договорни отношения и образуване на европейско „привилегировано ядро“ от ключовите страни на Съюза за тясно междууправителствено сътрудничество и за защита на общите им интереси върху световната арена. („Периферните“ страни ще напуснат или ще отпадат от ЕС);

- „конфликтът на интереси“ и различията между страните членки на ЕС ще се съхранят и дори увеличават след всяко приемане на нови членове или всяка поредна вълна на кризата, Съюзът ще остане в **летаргия, но няма да бъде парализиран**, процесът на евроинтеграция ще се съхрани, което ще позволи на ЕС да оцелее и да съхрани мира и стабилността на континента; (Проблемът обаче не е в континенталните, а в глобалните мир и стабилност.)

- „авангардът“ на ЕС ще се стреми към задълбочаване на евроинтеграцията, която ще продължи с различни скорости в отделните отрасли на основа на договорите. (Коеито води към по-бавен и тих разпад... „със скимтене“.)

За да се избегне катастрофата, Делор предлага **силно политическо лидерство и стратегия, с която да се получи поддръжката на обществеността и да се даде необходимият тласък на движението** (към укрепване на политическия и военен съюз, в посока на „свръхдържавата“ с оглед бъдещите епизоди на следващата „студена война“), както и пускането на пазара на „евроблагащи“ (коеито, въпреки уговорката: **в разумни пропорции**, мируше на разпродажбата на Европа или на зестрата ѝ – за един проблематичен жених).

Освен реорганизация на властта, Делор набелязва и **пет приоритета** пред ЕС: **образование, безработица, изследователска дейност, съкращаване на бедността и утвърждаване на енергий-**

ната независимост, с които мерки, както ще видим, държавите от Съюза не ще могат да се справят с кризата на капитализма, която повече няма да го напусне.

Германският социалдемократ и сегашен председател на Европейския парламент Мартин Шуц казва: *Държавните глави и министър-председателите вземат все повече решения при закрити врати, без да се съобразяват с федеративния, демократичен и постепен интеграционен метод. Те си присвояват все по-нови правомощия и провеждат постоянно закрити съвещания. През последните няколко месеца сме свидетели на тревожни тенденции към „срещи по върховете“ и „рениационализации“. Такива изменения са изключително опасни, с тях са свързани ксенофобията, поставянето под съмнение на евро-ролята и под заплахата вътрешните граници в Шенгенската зона. За пръв път в историята на Европейския Съюз неговият крах става реалистичен сценарий...*

Експертът Николас Верон от Института „Брюгел“ в Брюксел – един от така нар. мозъчни тръстове (think tank) – твърди: *Пет години след началото на кризата, икономическата ситуация на ЕС си остава плачевна: не по-малко от 18 от 28-те държави-членки са в рецесия. На най-засегнатите страни като Испания и Португалия ще бъде необходимо най-малко едно поколение, за да се компенсира сривът на жизнения стандарт. Толкова дълъг период обаче може да се окаже непоносим за гражданите на Съюза. За пръв път от основаването си ЕС е изправен пред риска да се срути. С всеки месец този сценарий се очертава все по-ясно, без да можем да кажем твърдо кой процес ще вземе връх: един укрепен Евроланд около Германия или дезинтеграция на блока, предизвикана от „евроскептиците“, начело с Великобритания?*

Крайъгълният камък на ЕС – **общият пазар** – също е опасно засегнат от кризата поради неравенството в стандарта на живот между богатите и бедните роднини в Съюза (с „осреднени“ разлики от 5-6 и повече пъти) и неравностойната конкуренция между тях, гълцаща се на „трите различни скорости“, с които се движат 28-те държави-членки. Към това се добавя и опасността от социални експлозии, вследствие задълбочаващото се класово неравенство във всяка от тях.

Пак според оценки на икономистите, тези разлики, водещи към загуба на равновесие и разлики в интересите на държавите-членки,

ще се увеличат още повече през идните години. Докато в България, Румъния, Гърция или Португалия главният проблем ще бъде осигуряване на оцеляването на мнозинството от населението им, в страни като Германия или Швеция акцентът ще пада върху екологията и алтернативната енергетика (и вероятно – еднородните бракове). **Това ще бъде диалог между глухонему.**

Така, вместо към интеграция, се върви към дезинтеграция на страните от ЕС и борба между класите във всяка от тях. Кризата помита европейския „социален модел“ и последователните драстични удари върху социалната осигуреност, здравето, безработицата, пенсите продължават да се нахсят освен върху Гърция и Испания, но и във Франция и Обединеното кралство. Така се появява **изгубеното поколение** на днешните млади и се отива към разрушаване на социалното и интернационалното статукво на континента, което е база на „мира“ или на революционните ситуации!

От подобни мнения не са далече и мнозина други политици и държавни мъже. Английският премиер Дейвид Камерън например планира провеждане на референдум **За или против оставането на страната в ЕС**, защото счита, че Съюзът, затънал в кризи и бюрократизъм, може да претърпи крах в близките години и в такъв случай за Лондон ще бъде по-добре да излезе от него предварително и да поеме кормилото на едно „възродено общезитие на народите“ от... бившата Британска империя.

Вътрешни сепаратисти настояват за отделянето си от Обединеното кралство, от Белгия или от Испания. Във Франция, която е центърът на ЕС, набира сила движението против евро-ролята. Глобалното значение на Европа отслабва: по данни на МВФ, частта на вътрешния продукт на еврозоната от световния брутен продукт се е свила от 18,3% (през 1999 г., когато евро-ролята излезе на световния финансов пазар) до 13,1% днес. Положителното отношение към Съюза е спаднало от 60 на 45%. В цяла Европа набират сила движения, които са противници на евро-ролята, на банките, на капитализма и на строгите икономически мерки, на „свръхдържавата“ и политиките.

Европейският комисар по правосъдието – Вивиан Рединг от Люксембург – заявява: *Подметът на екстремизма и популизма е огромен проблем за ЕС, той разпалва расизма, шовинизма и всички видове нетърпимост.*

(слева)

КРЪСТОНОСЦИ

Великият пазарджикши джихаг

» » продължава от страница 1

Защо ли? Ти сам рече основната причина – плащат. Само че има нещо по-важно. Преди време сред циганите голям успех имаха евангелистите. Разнасяха се мургавите бра-тя с акордеони и китари, пееха за Джизъса, който те лови, па като те хване... Пееха си по свой обичай, с уклон към циганска чалга. Обаче и евангелистките проповедници не обичат, както всички попове, да дават. Може да инвестират отначало нещичко, после гледат да засучат като пиявици. Ама от голтаци много ли ще изцичат? Отмина евангелистката вълна. Тя също беше радикална – коя ли религия не е радикална в стремежа си да ти изпие мозъка, да ти създаде рефлекс да се бъркаш в джоба за храма, за пастирите, за „каузата“. Обаче какво ти обещава проповедниците? Накратко: че ще притръпнеш, пак ще си сиромаш, но постоянно надрусан с възторг, че Джизъсът те лови, че вече те е хванал като котка мишок. И после, в отсъствието, ще ти ВЪЗДАДЕ за смиренето и търпението да даяниш на всичките мерзости в живота.

Само че на простия човек му се иска нещо ръка да пипне, тумбак да усети още приживе. С какво е привлекателен ислямът? Ами с привидно малкото задължения. Пет пъти молитва, две-три изречения на арабски, да дадеш милостиня на еднорезците – което се възприема като ГОЛЯ-Я-ЯМА социална справедливост, накрая да си избереш ходжа... и да го слушаш. И постите не са като при християните – само по светло не бива да ядеш. И булката ти трябва да те слуша и гледа като писано яйце, а нея само ти си я гледаш, за османалите е забудена от глава до пети. Мечта за всеки мъж с потиснато от битието самочувствие, обрасъл с комплекси, по-дълги от брадата му на правоверен!

Другото, което ти дава ислямът, е усещането за принадлежност към някакво братство, общност. Ставаш мюсюлманин и вече не си „мръсен мангал“, презиран и „интегриран“ от всякакви мераклии да творят политика и да бранят „национални интереси“. Обличаш се като шейховете в Саудитска Арабия, за които всеки знае, че не броят стотинки, а само едри банк-

ноти, при това на пачки и във валута. Струва ти се, че като се навлечеш по правоверната мода, и теб ще те сполети богатството на петролните араби. И лихварите няма да те тормозят, защото Коранът го забранява.

Напразни надежди! Мизерия в ислямските страни толкова има, че с карьерен багер „Комацу“ да я ринеш на бързи обороти, пак не ще свърши. Пробутват ти пак същото, както преди – търпи отредената си съдба, пък на оня свят ще ти се въздаде, при това уж с по-малко усилия в земния живот, простички правила за простички хора – спазвай ги и раят ти е гарантиран.

Значи, викаш, не са опасни тия в Пазарджик? – тегли калема колегата. – Не са спяща клетка на „Ислямска държава“?

Опасни са, разбира се. Всяка самоуверена глупост е опасна. Всяко покорство пред властта е опасно, за самите покорни преди всичко. Ислямска държава – с какво е по-различна от християнската? Пак е държава. Ама не реже глави ли? Хич не ги реже, да бе. Направо ги взривява. И буквално, и другояче. Хората откачат от начина си на живот,

трепят, трепят се, затъват в лудостта, повличат и близките си. Спяща клетка, цял кафе, железопътен вагон са цели народи, спят и бълнуват, тътрят се подир „вождове“ и „лидери“ в просъница. И пак, уж джихаг за вярата, а не са се юрнали всички да воюват. Джихагистите първо еднорезци колят, неправедните си богаташи и невъзторжени-те за ролята на воюващи на Всевишния бедняци. Ако не са парите от петрол и наркотици, отдавна да са изчезнали всички апологети на джихага. Но петролът и наркотиците са толкова тлъст бизнес, в него толкова са нагазили „легитимните“ и „цивилизованите“ играчи, че никой няма интерес да издърпа черджето изпод нозете на джихагистите. Освен това, всяка власт се нуждае от образ на врага. Да плаши данъчноподогащите си граждани, да налива пари в „борбата с врага“, да третира всяка кривичка към държавната машина и корпоративния октопод като предателство спрямо „националните интереси“ и „демократичните ценности“. Да има повод да насъсква народи, племена, родове да се хаят до смърт помежду си...

и да им продава оръжие за насърчаване.

Ти като гледам, резюмира колегата ми, всичко до едно и също водиш, хич не си се... променил.

Маи искаше да каже „не си поумнял“, ама му стана неудобно. И тъй да е, не аз „водя“, самият живот посочва корените на проблема. Противоречието между богати и бедни, между овластени и фактически безправни, между управляващи и безгласни изпълнители не е измислено. Измислени са само камуфлажите, да прикрият това противоречие, за да се прилагат хватките за противопоставяне по вяра, етнос, език, по куп второстепенни признаци, само не по ГЛАВНИЯ.

Животът може да се промени, не като си пуснем бради и захлупим жените с бурки, не като тръгнем редовно да се черкуваме и пеем химна всяка сутрин. Ще се промени едва когато всяко дело на ума и ръцете ни се превръща в благона за всеки човек по своя свят, вместо да се трупа у малцина, зад високите им гувари с четирикрати и двукрати песове пред портите. •

Хасан Девринджи

ВМЕСТО ЧЕСТИТКА

Вицът 2014 година

» » продължава от страница 1

Питат радио Ереван: Какво срещат бежанците от Близкия изток в България?
– Прочутото българско гостоприемство и прочутата българска толерантност.
– А от какво са недоволни тогава?
– Защото им ги дават на едри буци, трудно се преглъщат.

Каква е разликата да нахраниш и настаниш един сирийски бежанец, от това да увеличиш доходите на български гражданин?
За първото може да се кудкуяка в европейски мащаб, за второто – само в националния курник.

2000 година:
Какво стана с подводницата „Курск“, господин президент?
Потъна.
2014 година:
Какво стана с малайзийския боинг, господин президент?
Падна.

Преди изборите:
– Кои трябва да влезе в парламента на България?
– ЕБОЛА!
Изборите за европарламента:

– Кого трябва да изберем да ни представлява в ЕС?
– Тия, дето тук биха направили повече поразии.
– Няма ли така да се изложим пред Брюксел?
– Може пък тогава да ни влязат в положението...

Съмнения за заразен с Ебола българин:
– Медиите съобщиха, че пробата за вируса на Ебола е отрицателна.
– Их, пак тоя типичен нашенски негативизъм!

Клиентите на КТБ ще получат парите си през девет банки... в десета.

Пенсиите се повишават, но само като разстояние в години до тях.

– Каква е разликата в живота ни преди и след 10 ноември 1989 г.?
– Бяхме млади...

Кога е редно да правим от преживените събития история за учебниците?
Когато измрат и последните свидетели...

Не е кахър, когато горят бушони. Беля е да изгарят хора.

Как да преборим битовата престъпност?
Отгоре!

Питали радио Ереван трябва ли българските депутати преди всяко заседание на Народното събрание да пеят химна?

– Разбира се, трябва.
– Ами ако се объркат какво точно да пеят? Шуми Марица, Мила родино или Союз нерушимый? Одата на радостта? Дъстар спангъл банър? Истиклял марш? Июнцзюн цинсинцюй?
– Няма повод за притеснение. Каквото и да подхванат отначало, накрая гласовете ще се слоят в „Дайте ми пари!“

Напрежението в електропреносната ни мрежа се повиши с 20 до 50 лева на месец. Минимум.

Таксата за болничен преглед от 1 лев на пенсионер е „комунизъм“! – рекол новият здравен министър.

И направил таксата демократична и капиталистическа – 2,90 лв.

Защо ще пускат нова монета вместо банкнотите от 2 лева?

За улеснение на НАП, метала по-лесно се засича от детектори.

В Русия и в България са нужни летящи снегорини: едните да свалят самолети на петролни магнати, другите да ловят снежинките шест часа преградително.

Кой трябваше да победи в боксовия мач Пулев-Кличко?
Българо-съветската дружба!

В България няма клетка на ИДИЛ, но можеше да има.
Със сигурност обаче е налице похърквача клетка – ДАНС.

И нека си хърка, да спи зло под камък.

Шивачите най-добре биха провели съдебната реформа! Седем пъти ще премерят, после ще сглобяят гилотина – и нареж.

Архонтите у нас водят потеклото си от Борджуките и Медичите.

Как да се справим с наводненията у нас?

Има два начина. Първият е строг граждански контрол над метеорологичните прогнози. Вторият е Народното събрание да приеме специален закон за отговорността на синоптиците пред нацията и бюджета.

Без да го питат, радио Ереван внезапно направило заявление:

– Вече никой не ще се усъмни, че Владимир Владимирович Путин е велик! С една своя дума превърна Южен поток в Голям запек.

Очакваме ново ефирно включване.

Къде ще набират статисти за продължението на „Властелина на пръстените“?

В интернет форумите за политика, пълно с тролове.

През 1920-те България е била световен производител на опиум.

Днес сме на по-високо ниво – произвеждаме чисти халюцинации, но само за вътрешна консумация, при това ги раздават всекому без пари, според потребностите.

Комунизъм, братя и сестри!

Девизът на политиците е: Колкото по-малка пишка, толкова по-големи гащи!

Трябва ли на България един Пиночет?

За да напълним стадионите с друго, освен с идиоти ли?

Какво стана, когато ДАНС разби клетката?
Избяга тигърът.

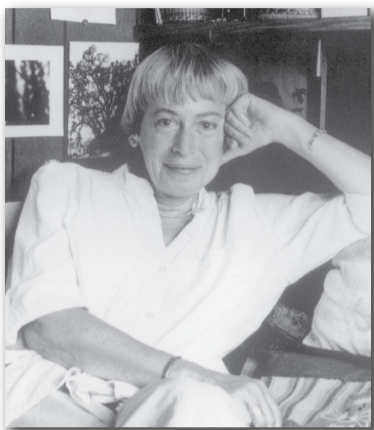
Какво оптимистично да очакваме през 2015-та?
Построяване на Терминал 3.

А още по-оптимистично?
Успешен вариант на април 1876-та.

Съставил Шаркан

УРСУЛА ЛЬОГУИН

Да си спомняме за свободата

Урсула Льогуин, авторка на научна фантастика, при получаването на наградата National Book Award, казва няколко думи, които си заслужава да повторим:

Чакат ни тежки времена, в които ще искаме да се чуват преди всичко гласовете на онези писатели, които виждат алтернативите на настоящия ни живот... Ще се нуждаем от писатели, които могат да си спомнят за свободата... Живеем в капитализъм и изглежда няма измъкване от властта му. Така обаче е изглеждала някога и божествената власт на царете. Хората могат да се съпротивля-

ват на всяка човешка власт и да я променят. Промяната често започва с изкуство. Често това е именно нашето изкуство, изкуството на думите.

Урсула Льогуин не пише литература за бърза закуска на крак. Творбите ѝ приличат повече на изследване – дълбоко надникване в човешката същност, в изгражданите от хората обществени системи, в капаните на тези системи, които захватват безмилостно всеки от нас.

Тя е от малкото автори, осмелили се да изобразят утопии, за които си струва човек да се бори. И макар че опитът ѝ да си представи едно анархично общество търпи доста критики, това я нарежда сред имена като Ким Стенли Робинсън, Иван Ефремов и Александр Богданов. За един от тях вече писахме на страниците на нашия вестник, за другите предстои да си спомним през следващата, 2015 година, защото идеите в тях все още са свежи, все още нужни на човечеството. •

Николай Темалов

СВОБОДНИ МИСЛИ

Мисъл или Дело?

Мисълта и делото е редно да дружат в едни и същи хора, защото само така се ражда движението за свобода, готово да даде всякакви жертви.

В едно лично съобщение на читател на вестника прочетох любопитно мнение: че анархистите ще имат успех, когато „Свободна мисъл“ стане „Свободно дело“.

Може би ми се привиджа повече смисъл в това изказване, отколкото е било вложено в него от пожелалия да остане анонимен автор, но е повод за кратки размисли (без страсти) за отношенията между мисълта и действието.

Мисъл, която остава бездейна, е като сянка. Помръкне светлината – изчезва. Мисълта за свобода избледнява в ума, престава да е сладка за мислене и когато не е подплатена със свободно действие, с практикуване на свободата така, както я е определил Кропоткин: свобода е да постъпваш според вътреш-

ното си убеждение за правилно-неправилно, без усещане за натиск отвън, освен ако не те критикува приятел.

Дело без мисъл е хаотично лутане без цел и посока, първична реакция на външни гразнителни или ухаждане на вътрешни физиологични импулси.

Затова вестникът ни се насочва към събуждане на мисълта така, че тя да се превръща в поне намерение за дело, ако в даден момент делото се оказва непосилно.

Затова и се опитваме да съчетаваме хем популярното, придружено от пояснение за термините, с които боравим, за да сме разбираеми за непроцелите многообразието на анархическата теория, хем и да мобилизираме онези, които са имали късмета да разполагат с доста-

точно време за работа на личната си „обща култура“.

Понякога ми се струва, че следва да се съсредоточим върху по-начетените, да ги привлечем за неблагоприятната днес апостолска мисия. Друг път решавам, че пък потрудените по-лесно възприемат идеите за премахване на неправдите от живота – нищо че не знаят наизуст теоретичните формули – те ги усещат всеки ден на гърба си.

Накрая си казвам, че мисълта и делото е редно да дружат в едни и същи хора, защото само така се ражда движението за свобода, готово да даде всякакви жертви. За него не е важно как точно се нарича вестникът, стига съдържанието да допадна на ума и на сърцето. •

Николай Темалов

ГЪРЦИЯ ТЛЕС

Черни недела – червени нощи!

„Анархистична група Антикапиталистическо действие“ поема отговорността за опожаряването на офисите на изданицата в Атина вестник „Athens Voice“, извършено на 5 срещу 6 ноември 2014 г.

Публикуваме комуникето на „Антикапиталистическо действие“:

С обвързването на гръцкия капитал към Транснационалните механизми за плячкосване (Тройката и т. н.), ние, работниците и безработните в Гърция, сме свидетели на най-ожесточената атака на Държавата и Бизнеса срещу обществото от времената на германската окупация насам. Наемният труд, експлоатиран от Буржоазията, все повече се превръща в брутално изнудване. Ниски заплати, тежки условия на труд, увеличено работно време, постоянна несигурност и репресии от страна на работодателите – всичко това прави живота на работниците непоносим.

Работодателите се опитват да ни пречупят чрез всевъзможни заплахи и да потиснат гнева ни. Против работниците, терористите на Държавата и Бизнеса използват полицейската репресивна машина, буржоазното правосъдие, фашистките банди и Мафията. Междувременно ни държат в подчинение и със сред-

ствата на пропагандата, която ни бомбардира с апологетика на консуматорството и с ерзац култура. Боклуци като „Athens Voice“, които искат да създават една аполитична маса от послушни канибали, прикриваща душевната си празнота със самолчиноста на лоялни потребители.

Чрез такива таблоиди, властта се бори с всички радикални предложения за промяна, нападайки системно класовото съзнание и социалните борби.

„Athens Voice“ подкрепя пропагандата на Режима за премахването на недеялата като почивен ден, за налагане на нощен труд в търговските магазини („Бели нощи“) и като цяло участва в обожествяването на „свободния пазар“, който убива работниците.

Поради всички тези причини, на 5 ноември извършихме една огнена интервенция в офисите на Athens Voice.

Противопоставяме се на държавно-работодателския тероризъм с всички възможни народни оръжия! Самоорганизираме се по работните места! Изостряме класовата борба!

Черни недела – червени нощи! •

**Анархистична група
Антикапиталистическо действие
Превод от гръцки:
екип на Без Лого**

СТРАНАТА НА (ЛИШЕНИТЕ ОТ) СВОБОДАТА

Модерното робство в САЩ

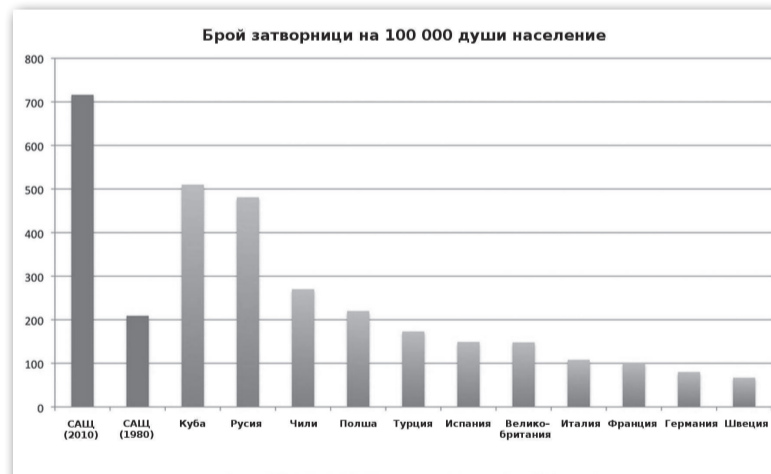
Затворите в САЩ са не само място за излежаване на присъди. Това е напълно работеща машина за евтин робски труд. Населението на САЩ е 5% от населението на Земята, но за сметка на това цели 25% от всички затворници по света са именно в американските затвори.

Така се пее в химна на САЩ – но това ли е всъщност „страната на свободата“?

През 70-те години на миналия век президентът Никсън официално обявява старта на първата в историята на страната „война срещу наркотиците“. Статистиката от онова време показва, че в резултат на тази „война“ затворниците се увеличават със 700%!

В момента в САЩ има над 2,4 милиона затворници, като 50% от тях са осъдени за продажба или притежаване на наркотици. Това са присъди, които нямат нищо общо с арестия или насилие. Трябва да се отбележи и че 20% от всички затворници са наркозависими.

Някой би казал, че властите се грижат за сигурността на американските граждани... или зад кулисите има цяла индустрия, която прави много пари от затворнически труд? Тъжната истина е, че прибли-

зительно 1 милион от работоспособните затворници са разпределени на работа в редиците на Уникор. Уникор е корпорация под шапката на правителството на САЩ, която отговаря за общественно-полезния труд, полаган в американските затвори. Няма никакво съмнение че властите се възползват от евтиния каторжнически труд. Последната поръчка, която Уникор изпълнява за правителството на САЩ, е за ушиването на военни униформи на стойност 100 млн. щатски долара, при заплащане от 2 долара на час на затворниците, заети в производството.

Уникор декларира над 900 млн. щатски долара годишна печалба.

Макдоналдс, Уолмарт, Ей Ти енд Ти, Шеврон и Ай Би Ем са пример за корпорации, които подкрепят експлоатацията на затворници. Публична тайна е, че корпорациите, подкрепящи затворническия труд, се представяват от лобистката група Корекшънъл Вендърс. Само през тази година групата лобира със сума от 200 хиляди долара за увеличаване на минималните присъди на осъдените затворници. Явно тези корпорации искат да има все повече работещи затворници, готови да се трудят в тази система на безплатно модерно робство. •

Превод за Без Лого: Правец Шеснайс

НАЙ-ПОЧТЕНИЯТ ЗАНЯТ

Палеокостас – „Неуловимият“

» » продължава от страница 1

залив. Паркира пред клон на Националната банка и се насочва към сградата с „Калашников“ в ръка. Заповяда на служителите да отворят банкомата, взема 150 хиляди евро, след това още 100 хиляди от сейфове и след няколко минути излиза.

Това е през февруари 2010 г., гръцката икономика е в криза. Мнозина обвиняват банките за кризата. Един човек ги кара да си платят. Твърди се, че през октомври 2010 г. е обрал две банки в един и същи ден. В Египто, близо до Солун, въоръжен мъж разбива прозорците и нахлува в Националната банка на Гърция, след това прави същото и в Селскостопанската банка, само няколко метра по-надолу, и изчезва с 240 хиляди евро. Тъй като пострадали няма – нещо необичайно при гръцките банкови обирци, – властите стигат до заключение, че двойният удар може да бъде дело само на Василис Палеокостас.

В поредица от престъпления, които продължават три десетилетия, човекът, известен като „гръцкия Робин Худ“, взел милиони от банкови обирци и отвлечени бизнесмени, е

раздал голяма част от парите на нуждаещи се хора. Въпреки че за разлика от множество известни бандити, не е отнел нито един човешки живот и не е наранил никого по време на „престъпната“ си дейност, той продължава да бъде един от най-издирваните хора в Европа.

Един от бившите му съкилийници Поликарпос Георгиадис си спомня: „Престъпниците крадат портмонетата на възрастните хора, Василис е на друго ниво – той е обществено приет крадец и герой!“ Но както и действителния Робин Худ, Василис Палеокостас е презиран от властта, която го представя като жесток терорист и повечето гръцки журналисти съвсем „случайно“ избягват да говорят за неговата невероятна история.

Детето от планината

Палеокостас е роден е през 1966 г. Израства в село Мосхофито – отдалечено селище от колиби в заснежените планини на централна Гърция. Там той израства, като пасе кози с баща си и брат си Никос. Като малки, Никос и Василис са били много сплотени и задружни. Селяните от района са били из-

вестни с прозвището „героите“, обяснява отец Панайотис, местен свещеник, защото са оцелявали в суровите условия на планината, дори и без обувки.

„Василис може да е крадец, но в никакъв случай не е престъпник. Крадци като Василис, които крадат, за да нахранят близките си, не трябва да се заклеймяват с лека ръка“, казва отец Панайотис. Когато планината била покрита с дълбок сняг, Никос обикновено носил малкия Василис на рамене цели три километра до най-близкото училище. Там свещеникът първо затоплял премръзналото дете пред огъня, преди да започне уроците.

През 1979 г. семейството се мести в Трикала. Никос е на 19 години и напуска родния дом, за да търси работа по корабите, а за 13-годишният Василис не е лесно да замести брат си. Бащата, Леонидас Палеокостас си спомня: „Работи във фабрика за сирене 2 години, беше много тих и възбешен. От прозорците на фабриката Василис гледа как балонът на гръцката икономика се „надува“ и богатите стават все по-богати, наближава моментът Гърция да се присъедини към ЕС. Един ден той напуска мандрата, в коя-

то е жестоко експлоатиран като роб, и не се завръща повече. Оттогава мрази този тип работодатели. „Като дете на планината, не е имал други умения, освен да краде, за да оцелее“, обяснява отец Панайотис.

Между 1979 и 1986 г., Василис и по-големият му брат Никос, които не се задържа дълго време по корабите, извършват около 27 грабежа, предимно на техника. Василис се пристрастява към екшън-филмите. Често будувал по цели нощи, заляган в боксовите мачове на Роки, мускулите на Шварценегер или „Бягство от Алкатраз“ на Клинт Ийстууд.

По онова време младият „разбойник“ среща сродна душа, която по-късно силно му повлиява. „Василис беше учтив крадец (оставя извинителни бележки при грабежите, а впоследствие изпраща пари на хората, от които е крал – б. ред.), докато не среща Коста Самарас – „Художника“. По-голям и по-опитен от братята Палеокостас, Самарас е амбициозен криминален гений, който изучава плановете на сградите и ги скицира в бележник. Заедно с братята Палеокостас, „Художника“ „специализира“ и грабежи на бижутерски магазини и банки. Полицията Димитрис Граба-

нис си спомня първия грабеж на тройката: „Василис се изкачи на един хълм и започна да стреля, за да отвлече вниманието на полицаите. На самите полицаи им трябваша няколко минути да излязат от полицейския участък, а през това време „Художника“ и Никос вече бяха изпразнили златарския магазин. Когато в крайна сметка влязохме в патрулките, започнаха да ни се пукат гумите, защото бяха разпръснали пирони и счупени стъкла по улицата. От този момент моята главна цел стана да ги видя в затвора“. Граванис е опитен и умен полицаи, който предпочитал да разлита престъпленията с ума си, отколкото да изтръгва с бой признания от заподозрените.

„Сън не ме ловеше заради братята Палеокостас. Работех по техния случай по цели нощи и се прибирах в 7:30 сутринта – тогава съпругата ми отиваше на работа“, си спомня той.

Преследването на беглеца

Палеокостас обаче не може да бъде заловен поради една много съществена причина: раздава парите на бедните.

» » продължава на страница 6

ПРОТЕСТНАТА ВЪЛНА ОТ САЩ ДО ГЪРЦИЯ

От Ню Йорк до Гърция, въставаме, защото не можем да дишаме

Не можем да дишаме от несправедливостта. Не можем да дишаме от ярост. Трябва да въстанем – за глътка въздух от свобода и справедливост.

„Не мога да дишам. Не мога да дишам. Не мога да дишам“. Това са последните думи на Ерик Гарнър. Повтаря ги най-малко 11 пъти, ясно се чуват на камерата, която записва всичко, докато едно ченге седи на гърдите му, а друго го души. След това спира да се движи. Шест минути стоят и го гледат проснат на тротоара – не си мърдат пръста, за да спасят живота му. Съдебният лекар го обявява за убийство – поредният чернокож, убит от бяло ченге. Обаче съдебните заседатели – в мнозинството си бели – решават да не повдигат обвинение. Сега вече ние не можем да дишаме.

Не можем да дишаме от виацетата във въздуха несправедливост. Не можем да дишаме, защото знаем, че в Америка полицията убива по един чернокож на всеки 28 часа и ченгето обикновено се измъква безнаказано. Не можем да дишаме, защото виждаме как свинете осакатяват, тероризират и убиват цветнокожите. Как задушават мирните протести след това. Как

пристигат с танкове, издоякани като робокопи, с тежки дървени тояги и автомати, и търсят най-малък повод да застрелят или претрепят от бой хората, на които уж „служат и защитават“.

Не можем да дишаме отровния въздух на държавния произвол.

Не можем да дишаме в тази гавра със справедливостта, в тази измислена демокрация.

Как да дишаме, мамка му, когато само преди две седмици, се случи същото с бялото ченге, което застреля Майк Браун във Фъргюсън?

Как да дишаме, когато само ден, след като убиецът на Гарнър се изнася безнаказано, поредният невъоръжен чернокож беше застрелян от бяло ченге в Аризона?

Как да дишаме, когато мръсниците, застреляли 12-годишно чернокожо момче, което си играе с пичовче-играчка, дори не са заподозрени в нещо нередно?

Как да дишаме от яростта, от безверието, от *познуса*? Не, не се диша, мамичката му.

И не сме сами.

Гадорията е повсеместна.

В Мексико ченгетата и бандитите са едно. Още няма и следа от 43-мата студенти

от Ескуела Нормал Рурал в Айюцинапа, но всички знаят какво е станало. Кметът е накарал ченгетата да предадат студентите на бандитите, които са оставили 15 от тях да се удушат в камшон, след това са избили останалите и са изгорили останките им на огромна клада, горяла цяла нощ. Някои от студентите са изгорели живи. Цялата политическа система е набъркана – всички го знаят. И в Мексико не могат да дишат.

В Гърция ченгетата и фашистите са едно. На 25-тия ден от гладната стачка на затворника анархист Никос Романос още няма решение. Всички знаят какво е станало. Никос и другарите му обират банка. Казват на чиновниците вътре да не се страхуват – техният враг е държавата. Но ченгетата ги залавят, преди да успеят да избягат. Изтезават ги, лицата им са обезобразени дотолкова, че ченгетата трябва здраво да работят с фотошопа върху снимките им, преди да ги предадат на медиите. Между другото, на същия ден се навършват точно шест години, откакто друго ченге застреля най-добрия приятел на Никос – Алексис – в сърцето, хладнокръвно, пред очите му.

Днес Никос е в гладна стачка, защото държавата отказва да му даде конституционното право да посещава лекции в университета извън затвора. Престава да се храни, по думите му, за „глътка свободен въздух“. Но вместо да му даде глътка въздух, държавата просто го оставя да умре от глад. „И Господ да слезе от небето – заявява министърът на правосъдието, – не мога да му дам отпущ“. Лекарите предреждат, че органите на Никос може откажат всеки момент. Родителите му се опасяват, че синът им ще стане мъченик. Ченгетата обаче отвръщат на протестите в солидарност просто с още създан газ. Така и в Гърция, като в Мексико и САЩ, не може да се диша.

Мога да продължа. Мога да говоря за израелската полиция, хладнокръвно екзекутирала палестинеца миналия месец. Мога да говоря за полицейското убийство на еколога Реми Фрес във Франция. Мога да говоря за полицейското насилие срещу протестиращите от Окупирай в Хонконг. Мога да говоря за безнаказаното клане в Марикана, Южна Африка. Мога да говоря за полицаите от Лос Анджелис, които днес простреляха в главата – цели

десет пъти! – един човек сред купчина туристи на Холивуд Булевард. Мога да говоря за турските ченгета, които убиха кюрдски младеж на днешния протест. Мога да говоря за епидемията от полицейско насилие и тормоз срещу цветнокожи транссексуални хора. Мога да говоря безкрайно.

Няма смисъл обаче да се пише, да се говори, анализира и дебатира. Някои неща са толкова прости, елементарни и ясни, че са *нетърпими*: нито в САЩ, нито в Мексико, нито в Гърция, нито в Палестина, нито във Франция, нито в Хонконг, нито в Бразилия, нито в Южна Африка, нито в Кюрдистан, никъде. Защото така *не можем да дишаме* – и във всеобщото усещане, че ръцете на капиталистическата държава и нейните сили на реда ни душат, ние сме едно. Някои от нас са много по-привилегировани, разбира се, но нашият враг е един и същ. От Ню Йорк до Гърция трябва да въстанем срещу полицията. Както големият Франц Фанон някога проникателно изрече: „ние не въставаме, защото такава е нашата култура. Въставаме просто, защото, по ред причини, вече не можем да дишаме“.

• Жером Роос
roosmag.org

НАЙ-ПОЧТЕНИЯТ ЗАНЯТ

Палеокостас – „Неуловимият“

» » продължава от страница 5

През 80-те години, след редицата обира на банки, Палеокостас дава пари на всички, които му осигуряват подслон. Заради растящата инфлация в Гърция народът започва да обещавя, да критикува правителството и да обвинява в банките в корупция. Това увеличава броя на хората, които „приветстват“ действията на братята Палеокостас. Така започва ерата на преследването, на играта на котка и мишка между крадци и полици. През април 1990 г. Палеокостас е арестуван при опит да освободи брат си от затвора в Лариса. Тогава Василис опитва да разбие стената на затвора с открадната цистерна.

Хвърлен е в затвора, но не за дълго. През януари 1991 г. избягва от затвора в Халкида със спални чаршафи по стената. Въпреки натрупаното богатство от грабежите, той предпочита да харчи пари само за най-необходимото. Презира скъпите коли и единствената луксозна вещ, която притежава, е загадъчен златен кръст, който носи на врата си. По-късно този кръст се превръща в ключ за едно от най-успешните му бягства.

Човекът, който промени играта

През юни 1992 г. нашите приятели замислят най-смелата си кражба – Метеора, Каламбака. Районът винаги е бил свещено място за монасите, но и за бегълци като Палеокостас и компания. Това е малък град и банката се намира много близо до местното полицейско управление – това явно въодушевява крадците, които се радват как „полиците ще гледат като глупаци“. Докато Никос наблюдава с бинокъл, „Художника“ скицира на лист схема на площада. Василис се провиква „Обир!“ и тримата мъже нахлуват в банката, облечени във военни униформи, с тъмни очила и автоматични оръжия. За броеви минути под носа на полицията са измъкнати 125 милиона драхми (много пари по това време). Това остава и до днес най-големият банков обир в Гърция.

Отвлечането на Хайтоглу

Петък, 15 декември 1995 г., 8:15 сутринта, милиардерът, собственик на фабрика за производство на халва, Александрос Хайтоглу, тръгва от

вилата си в Солун по краткия път към неговата фабрика. Колата му е избутана от пътя и братята Палеокостас го натикват със сила в джип. Василис иска над 260 милиона драхми откуп. Магнатът по-късно признава: „Поведението на похитителите изобщо не беше лошо“. След като го пускат без дракотина, вестник излиза със заглавие на първа страница: „Ядоха халва за 240 милиона“.

Палеокостас продължава да раздава парите от обира и откупи на бездомни или бедни земеделци. „Подари 100 хиляди драхми на сирачета-момичета, за да имат пари да се омъжат“, казва баща му. Василис Палеокостас повече от 3 години се изплъзва на полицията и живее като беглец в планините. Често обикаля с колата си гезуиран, за да не бъде разпознат. Самият полицай Граванис

признава, че в крайна сметка го арестуват по случайност, защото предизвиква автомобилна катастрофа.

Животът в затвора и бягствата

Получава 25 годишна присъда. През 2003 г. надзирателите намират подробна схема на затвора в килията му и веднага го местят в централния атински затвор – „Коридалос“. Годината е 2006-та, излежал е вече 6 години от присъдата си. В една килия е заедно с албанеца Алкет Ризай, с когото стават приятели. „2 години планирахме бягството“, казва Ризай по-късно пред журналисти по телефона от затвора в Патра.

В 18:15 часа, близо до Атина, пилот се качва на бял хеликоптер Eurocopter с номер AS355N. Бившият правителствен пилот изпълнява полети над Атика за забавление на клиенти, но минути след излитането, един от двамата пътници опира пистолет във врата му. Това е Никос Палеокостас, който отива да спаси брат си. За 10 минути хеликоптерът стига до затвора „Коридалос“. Намалява скоростта, каца в двора на затвора и качва два-

мата затворници – Палеокостас и Ризай. Пазачите са изненадани и не знаят как да реагират, тъй като хеликоптерът освен това е бял със сини ленти и прилича на хеликоптерите, които използва полицията. Оттам кацат на едно гробище и изчезват с мотори. Преди да оставят пилота, Никос му дава една броевица с гумите: „Това е подарък, да ти напомня за Палеокостас“. Скоро след бягството Алкет Ризай и Никос Палеокостас са арестувани отново, но Василис продължава да се укрива успешно. През юни 2008 г. отвлеча Йорго Милона, алуминиев магнат. Взима е 12 милиона евро откуп. На втори август 2008 г., докато беглецът си сипва чаша ракия и гледа на DVD „Жега“ с Ал Пачино и Робърт де Ниро, полиците нахлуват в къщата – полицията тържествува.

През февруари 2009 г. Василис Палеокостас ще стане известен в целия свят. За охраната на затвора сутринта на 22 февруари с нищо не е по-различна от останалите... Палеокостас прави сутрешна гимнастика на двора. Ризай си спомня: „Аз съм човек с интуиция – усещам, когато ще се случи нещо добро“.

» » продължава на страница 7

ГЛАДНАТА СТАЧКА НА НИКОС РОМАНОС

Борба зад решетките на затвора

На 10 ноември анархистът Никос Романос обявява гладна стачка в затворите на гръцката държава. Вече в затвора, той полага кандидатстудентски изпит с такъв резултат, че не само е приет в университета, но се нарежда в онези, които президентът лично награждава. Никос отказва наградата, но има намерение да продължи образованието си. Когато последни-

те промени в закона отнемат това право на политическите затворници, той издига единствената барикада, с която разполага – собственото си тяло. В знак на солидарност, неговият другар Янис Михалидис, също затворник от февруари 2013 г., започва гладна стачка на 17 ноември.

Никос и Янис, заедно с Андreas Бурзукос, обират банка. Полицията ги пребива при

арестуването, още четири часа ги бие в участъка, след което обработва снимките на арестуваните с фотошоп, за да прикрие следите. Когато съдът иска извинение от тях, те заявяват:

Като анархисти, ние считаме извършването на банков обир за съзнателен акт на съпротива, тъй като със своите действия не целим да натрупаме лично богатство. Атака-

та срещу „храмовете на капитализма“ е част от нашата цялостна революционна дейност.

Когато научава за гладната стачка, затворникът Никос Мазитос от „Революционна борба“ пише:

Другарят Романос не конфискува домовете и имотите на хората, така, както прави банката, която той обра... Не той предложи и не гласува

като „достойните“ политици закони, които ограбват и убиват народа и работниците, които убиват и докарват до самоубийство хиляди хора, които ги принуждават да ровят в кофите за боклук и да спят по улиците, отнемат последния зальк от устата на бедните, за да станат богатите още по-богати. Той не открадна заплатите и пенсията на бедните, както правят мултинационалните компании, банкерите, бизнесмените и техните слуги (министри и депутати).

Другарят Романос е от тези хора, които се изправят с достойнство срещу ударите на Държавата и на богатите, срещу наемниците от полицията, работещи за 700 евро на месец.

Към 4 декември, когато пишем тези редове, Никос се намира в болницата в Атина и според лекуващите го лекари животът му е в опасност. Всяка вечер неговите другари се събират под прозорците на болницата, за да демонстрират солидарност. Преди прозвонването на присъдата му, той заявява пред съда:

Днешните времена изискват от нас мисъл, предпазливост и постоянна, безкомпромисна борба. Нито крачка назад! Още повече насилие срещу Държавата и Капитализма! •

Наблюдател

НАЙ-ПОЧТЕНИЯТ ЗАНЯТ

Палеокостас – „Неуловимият“

» » продължава от страница 6

В три следобед, по часовника-телефон на Василис, който тайно е получил преди това, звъни Сула Митропия. Моментът е настъпил. Сирените за прибиране прозвучават в „Коридалос“ и пазачите нареждат на затворниците да напуснат двора. Часът е 15:45 в деня, в който започва делото на Палеокостас. Един от пазачите чува шума от перките на хеликоптера, който слеза над крило 3, хваща се за пистолета и вдига тревога. Хеликоптерът е отвлечен от фирмата Interjet. На борда е „госпожа Александрова“, качила се е от летището в Атина. Тя изважда ръчна граната от чантата и заплашва пилота на развален гръцки с руски акцент: „Отиваме да приберем момчетата. Затворът „Коридалос“ – в противен случай ще умреш“.

Вече пет години след това драматично бягство Палеокостас остава неуловим. Пресата скоро започва да го нарича „призрака“, докато обикновените хора го наричат „Краля на Планините“.

„Никога няма да спра да търся Василис. Въпросът не е дали ще направи нов удар, а кога“, заключава Граванис.

Още няколко характерни епизода:

През април 1991 г., когато обират секретаря на „Земеделски кооперации“, когато виждат, че носи много малко пари, казват: „ние не сме крадци на дребно“ и се отказват от 200 хиляди грахми.

На 6 октомври 2002 г. Никос се отбива в крайпътна таверна в Павлиани. Поръчва си месо с пържени картофи. Щом приключва с яденето, извиква собственика на таверната и му казва:

– Слушай, аз съм Никос Палеокостас и ме преследват. Трябва ми колата ти – и слога един пакет с евро на масата. – Искам само колата ти, нищо няма да ти направя.

– Страх ме е – отговаря собственикът на таверната.

– Ако правиш каквото ти казвам, няма от какво да се страхуваш.

– Но ако ти дам колата, после ще ме обвинят, че съм ти съучастник. – отговаря собственикът.

– Добре тогава – казва Никос. – Дај ми ключовете и след петнайсетина минути звъни в полицията.

„Беше учтив човек, облечен като ловец, добре изглежда-

ше – бих го почерпил кафе“, казва след това кръчмарят на полицията.

Това правят братята – крадби на бижутерски магазини, банки, скъпи автомобили, изнудвания и джуги „работи“, но никога не проливат кръв. Най-много някой шамар или ритник и то при най-тежките случаи, особено ако е трябвало да избягат, но кръв – никога.

Никос е от хората, които от малки се „влюбват“ в играта, че може да се оплъчи срещу всички и всичко – ченгетата, системата като цяло, банките и най-вече властта.

Казват, че в едно село близо до Козани бащата имал много тежко заболяване, а семейството нямало пари. Една вечер някой почукал на вратата и оставил плик с 3 милиона грахми. След време непознат човек се обадил по телефона и попитал: „Свършиха ли ви работата парите?“ „Да, свършиха, кой е на телефона?“ Но отсреща затворили без отговор. На телефона бил Никос Палеокостас.

Първия си голям удар Никос прави с Костас Самарас – успяват за заключат полицейските на цяло едно полицейско управление вътре в сградата им, след което на спокойствие обират един бижутерски магазин.

Част от банковите обيري, дело на групата на Палеокостас:

8 ноември 1991 г. Облечени в офицерски военни униформи, открадват 25 милиона грахми от Търговската банка в Янина. Укриват се две години в Париж.

2 юни 1993 г. Обират банка в Каламбака – 125 милиона грахми. Никос и Василис се скриват в България, но Самарас е заловен на път за Италия.

Пак през 1993 г. обират Националната банка на Гърция във Велестино, две банки в Иматия и Като Ахея, и ОТЕ в Илион.

10 август 1995 г. Йоники Банк – 8 милиона грахми.

Юли 1998 г. Обират Националната банка на Гърция в Лариса. На 21 декември Василис е за-

ловен след автомобилна катастрофа.

Март 2001 г. Никос обира банката в Карпениси – 1,8 милиона грахми.

10 февруари 2002 г. Клон на Земеделската банка – 240 хиляди евро.

25 януари 2005 г. Взети са 35 хиляди евро от Националната банка в Мегалополи.

14 октомври 2005 г. Президентът на Гърция, Каролос Папуляс посещава Верия, а по същото време Никос, облечен като военен, взема 80 хиляди евро от местния клон на Националната банка и избягва... с велосипед.

Коледа, 2005 г. 140 хиляди евро от банката в Арахова.

9 май 2006 г. Обрана е Националната банка в Янина. •

Превод, редакции и допълнения: екип на „Без лого“

СРЕЩУ ИСЛАМСКАТА И ВСИЧКИ ДРУГИ ДЪРЖАВИ

Революцията на турската граница

Когато се говори за революция, мнозина си представят гневни тълпи и отрязани глави. И са доволни, че рядко се случва.

Но революциите се случват по-често и са много по-различни.

Днес, на границата между Сирия и Турция, се случва революция. Не от онези с гилотината, а социална, безвластническа революция, която създава по-добро бъдеще на всички местни хора. Поне така изглежда от информацията, която различни анархисти, видели и виждащи събитията с очите си, ни изпращат.

След Първата световна война, държавите-победители разпределят земите, населени с кюрди, между Турция, Ирак, Иран и Сирия. Днес близо 40 милиона кюрди живеят в границите на тези държави и навсякъде биват третирани като втора ръка хора. Това стимулира различни съпротивителни движения сред тях, като може би най-значимото е PKK (Работническа партия на Кюрдистан).

PKK се бори с оръжие в ръка срещу турската държава от 1980-те години. В началото целта е създаването на кюрдска национална държава по марксистко-ленински образец. В турските за-

твори вождът на партията, Абдула Йоджалан, попада под влиянието на анархистическия социализъм и постепенно преминава към призови за „демократически конфедерализъм“. Самата PKK се разделя на различни регионални партии в рамките на различните държави. Днес PKK има значително влияние в сирийската част на Кюрдистан под името ПДО (Партия за демократично обединение) и

може би за пръв път има възможност да осъществи идеите си в по-значителен мащаб.

След като арабската пролет подпадна Сирия, Асад оттегля войските си от сирийските територии, населени с кюрди, като запазва контрол само над част от двата най-големи града в региона. Сирийски Кюрдистан все още се счита подвластен на правителството в

Дамаск и то продължава да финансира някои свои служители. Икономическият и общественият живот в изоставените от армията територии обаче се организира от Движението за демократично общество, в което главната движеща сила е ПДО.

Движението не е стройна организация и в никои случаи не е йерархична. По-точно може да се опише като ре-

гица съвети, решаващи (или по-скоро обсъждащи) различните въпроси, пред които се изправя една или друга част от обществото. Най-значимият съвет е „Къщата на народа“, в която всяка местна комуна изпраща свой делегат, за да участва при вземането на решенията, представителни за цялото общество. Ако този съвет напомня донейде нашето Народно събрание, то институцията на „Демократичното самоуправление“ – 22 мъже и жени, чиято задача е да превърнат абстрактните решения в писани наредби – би трябвало да играе ролята на правителство. Техните изпълнения обаче зависят от добрата воля и преобладаващите настроения сред населението, защото Самоуправлението няма репресивен апарат, с който да ги наложи.

Въоръжената сила, която би могла да му послужи, са Народните звена за отбрана. Те обаче изглеждат твърде неподходящи за тази цел. Една трета от участниците в тях са жени, има отделни звена само от жени. Офицерите се избират от самите воиници. Няма изисквания за пол, етническа, религиозна или политическа принадлежност.

» » » продължава на страница 8

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

Анархистите в руската Революция

» » » продължава от миналия брой

...След своето нахлуване и провъзгласяването на Украйна от въстаниците, болшевиките видяха, че украинските работнически и селски маси няма да им бъдат опора. Болшевиките почувстваха, че анархистите са пуснали дълбоки корени в трудовите маси на Украйна, които изпитват недоверие към всяка власт (работниците анархисти още тогава знаеха цената на болшевишката власт) и че не само с демагогия, но и с физическа сила не ще могат да подчинят тези маси.

...Още на 29 април 1919 г. при мене в Мелитопол пристигна от Харков неанархист и ме помоли да предупредя когото трябва, че на тайно съвещание на ЦК на РКП (б) е решено да бъде разгромен „Махно“ и да се нанесе „удар“ на анархистите.

...Болшевиките залавяха и разстрелваха без съд революционните въстаници, а Шкуро разстрелваше махновците от разстояние и им режеше главите, ако попаднеш в плен. Само в Мелитопол бяха разстреляни 69 махновци, доброволно предали оръжието си и пожелаели да отидат на фронта в Червената Армия. (Фактът е съ-

общен лично от председателя на Мелитополската областна ЧК – болшевикът Семьонов.)

Много анархисти и леви социалисти-революционери бяха арестувани, някои – разстреляни. В Харков бяха разстреляни 72 анархисти и леви есери.

...На север анархистите се преследваха все по-жестoko и по-жестoko. Всички организации бяха разгромени или влачеха жалко полулегално съществуване. Палачи, членове на руската компартия получаваха „премии“ за главата на всеки анархист. Даже легалната конференция на анархосиндикалистите в Москва беше арестувана в пълен състав. Анархистите се преследваха безпощадно. Наоколо беше като в гробище, а анархическата „интелигенция“ мълчеше, докато анархистите в чужбина вървяха заедно с „комунистите“.

Сред анархистите започна нелегално движение. През септември 1919 г., в Московския комитет на руската компартия, по Леонтиевската алея беше хвърлена мощна бомба от членове на нелегалната организация на анархистите. (NB: Много късно другари, това трябваше да стане на 25 октомври 1917 г. или още по-рано!) Контрареволуционере-

рите нямаха никакво отношение към аmentата. За идеите и крайната честност на болшинството участници нямаше никакво съмнение. (Вижте „Красная книга“ на Всеруската ЧК.)

Този взрив беше отговор на подлостта и мерзостта на болшевиките и макар че болшинството „идейни“ анархисти (по болшевишката терминология) протестираха против взрива и заклеиха нелегалните анархисти, някога безпристрастният историк на Руската Революция ще защити имената на тези жертви на болшевишкия терор. (Аз съм принципен противник на терора и ексовете като метод на борба, но не мога да не протестирам против „идейните“ и легални анархисти, които се „разграничаваха и заклеиха терористите“ в казионната болшевишка преса.)

В делото за Московския партиен клуб, под страх от разстрел, болшевиките вербуваха не един провокатор, откупил „живота“ и „свободата“ си с цената на живота на другарите си. (Един от любимите методи на чекистите беше да изправят следствия „до стената“ и да насочат револвера или даже да стрелят на глава-

та му. На такава мъчение често не издържаша дори хора със силна воля.) Всички тези провокатори станаха членове на РКП(б). Изобщо болшинството провокатори и палачи днес са членове на РКП(б). И нищо чудно – всеки член на РКП(б) (по неофициално предписание на ЦК на РКП(б) от 1921 г.) е длъжен да сътрудничи на местната ЧК. (Някои палачи получават орден „Червено знаме“. Един от тях, мисля Емелянов, член на РКП, отпразнувал своя хиляден разстрел, умира в саториума на ВЧК, където се е намирала Мария Спиридонова; този палач е бил изнесен с почетен караул под звуците на Интернационала. В челото на процесията се е веело червено знаме! Поучително за европейците и американски „комунисти“!)

...Вълната от погроми срещу анархистите беше невероятна, независимо от това, че на всички фронтове по това време загиваха немалко анархисти, които се биеха заедно с болшевиките против белите. Само на Север, по-точно в Москва, болшевиките оставиха няколко опортюнистически, мършави организации на анархисти... за реклама пред чужденците, като „потемкинови

села“. Като цяло обаче, през 1920 г., реакцията „от ляво“ бучуваше навсякъде.

Лавирайки на външните фронтове, вътре болшевиките ликвидираха всяка свободна мисъл, всяко независимо слово. Всичко свободолоубиво се удушваше и затваряше. Всички възмущаващи се биваха разстрелвани безпощадно. В Украйна и в Сибир се извършваше кърваво изкореняване на всяка проява на недоволство. Но въстаническата маса, воювала през цялото това време, сега поиска, с оръжие в ръка, отчет за престъпленията, извършени от болшевиките и техните сътрудници в села и градове. Въстаниците поискаха изпълнение на обещанията.

Нямаше обаче преса. Всички революционни организации бяха разгромени. Всички революционери бяха под ключ или се криеха. Почти цялата легална работа на анархистите беше заглъхнала.

Независимо от всички ужасни репресии, действителната ефикасна анархистическа пропаганда се провеждаше навсякъде, даже в най-затънтените места на Русия. Низините на компартията бяха заразени с анархистическа пропаган-

» » » продължава на страница 9

СРЕЩУ ИСЛЯМСКАТА И ВСИЧКИ ДРУГИ ДЪРЖАВИ

Революция на турската граница

» » » продължава от страница 7

При оскъдната информация за институциите на Движението за демократично общество трудно бихме могли да съдим дали то е параван за областяването на поредната банда, или автентично народно движение, т. е. изразител на преобладаващите настроения сред хората. Вероятно налице са и двете тенденции. Някои косвени признаци ни дават надежда, че народът по тези места засега държи живота си в своите ръце.

Преди всичко, анархистите, които имат лични наблюдения в региона, не забелязват признаци на цензура или натиск върху политическите противници на Движението. Единствено, което то не позволява на идеологическите си конкуренти, е създаването на собствени въоръжени сили. В пропагандно отношение те изглеждат са напълно свободни и критиките им най-често са насочени към негласното примирие, което Движението поддържа с правителството на Сирия.

Административните услуги са само изпълнителни и се подчиняват на местните съвети. Няма данни въоръжените звена да са наложили на хората нещо, което не е одобрено от местната общност.

На територията на Турция ПКК също развива трескава дейност, мотивирана от стратегията на Букчин за демократизиране и областяване на местните административни единици за сметка на държавната власт. В турски Кюрдистан общите събрания в кварталите са вече установена практика, макар да са определени от Турция и така наречената „международна общност“ като „терористически“.

Може би най-силният аргумент да говорим за революция дава обсадата на град Кобани. Армията на Ислямска държава в Ирак и Сирия, далеч по-многобройна и по-добре въоръжена, повече от месец се опитва да превземе града, защитаван от доброволците от Народните звена за отбрана. Стотици хиляди напускат града, медите излъчват десетки интервюта, но не се чува и дума против опълчението. В европейските столици се провеждат демонстрации на солидарност с тях, а в Турция горят площади и обират оръжейни магазини. Кюрдите и другите местни общности, обикновените хора, изглеждат са напълно солидарни със защитниците. А самите защитници с твърдостта си доказват, че знаят за какво воюват. В пълен контраст с деморализирана-

Изглежда възможно хората да отидат много по-напред от самата Партия и нейните лидери да се окажат в ролята на догонващи в идейно отношение.

та армия на марионетното иракско правителство, която масово напуска позициите си, още преди да влезе в сблъсък с бандитите на Ислямска държава, и остава в ръцете им модерното си оръжие.

На този фон на безрезервна подкрепа и самоотвержена борба, пасивността на международната коалиция срещу Ислямска държава ясно показва, че кюрдското Движение не влиза в плановете ѝ. Военната помощ на САЩ, на която се отделя телевизионно време за милиони долари, се изразява в няколко бомби на ден, които рядко уцелват нещо. А когато градът е почти превзет, американският Държавен департамент от-

крито заявява, че подкрепата за кюрдите в Кобани не влиза в плановете им. Турция обявява опълченците за терористи и максимално затяга контрола по границата, за да спре потоците от бежанци и доброволци.

Най-удобен за турското правителство е сценарият, в който Ислямска държава първо свършва мръсната работа по изчистването на непокорните кюрди, а след това турските танкове пресичат границата и прогонват джихадистите от завзетата територия. Под закрилата на турската армия, хора, продоволствие и боеприпаси редовно пресичат границата със Сирия в посока базите на Ислямска държава.

Защитниците на града обаче не отстъпват и става ясно, че Ислямска държава няма моралния ресурс да го превземе. Едва тогава САЩ започват военни доставки по въздуха, а Турция допуска военен контингент на автономния Иракски Кюрдистан, чиято управляваща партия дълго време воюва срещу ПКК. Какъвто и да е новият сценарий, едно самоуправляващо се общество в сирийски Кюрдистан е неудобно на всяка държава с амбиции в региона.

Не е много ясно какво оформя новото общество. Със

сигурност не са само идеите на Йоджалан и предвожданата от него ПКК, колкото и осъвременени и безвластнически да са те. Безспорно, те търпят развитие, ПКК дори организира свое представяне на конгреса на Интернационала на анархистите федерации през 2012 г. Идеологията сама по себе си обаче не е достатъчна. Заг нея се крият различни групи – в обществото, в политиката, дори в самата партия. Ако наистина идеологията на Йоджалан се е реализирала в такава форма, каквато я описахме по-горе, това значи, че тя пуска корени сред населението на региона. Като съдим по пропагандата на ПДО и по случващото се там, изглежда възможно хората да отидат много по-напред от самата Партия и нейните лидери да се окажат в ролята на догонващи в идейно отношение. Няма да бъде прецедент обаче и ако реакцията, загубила почва сред местното население, смачка революционните зародиши чрез външна агресия. Армията на Ислямска държава може и да е сбирщина аматьори, но всеки ден тя получава два милиона долара от държавите, с които уж „воюва“, а турските танкове чакат, наредени по границата. •

Наблюдател

НИЩО НЕ Е ЗАБРАВЕНО

Анархистите в руската Революция

» » продължава от страница 8

да. Всички повярвали честно, че е възможно осъществяване на комунизма „отгоре“, че е възможно да бъдеш на власт и да не я узурпираш, да бъдеш член на „органите“ за удушване и да не се бюрократизираш, да бъдеш участник в държавната машина и да не се „окомисариш“, бяха разочаровани – всички, които видяха и познаваха реалността. И в партията на большевиките започна брожение. Назряваше Опозиция. От партията бягаха всички, които бяха честни и имаха смелост да го сторят, но членовете на РКП(б) бяха мобилизирани и напускането на партията в това време беше свързано с големи неприятности. Не само напускането, но даже опозицията се преследваше безпоощадно.

Най-яркият и характерен пример беше изгонването от Украйна на целия Централен комитет на компартията на Украйна, бивша опозиция спрямо „Москва“ – независимо, че този ЦК беше избран на Всеукраинския конгрес на Украинската компартия. На негово място беше назначен „московски“ ЦК, начело с „известния“ Яковлев (Епштейн Шахно). Всички недо-

волни, даже от самата компартия, се задържаха и изпрацаха в Мурманск, в Сибир, а понякога... ги разстрелваха.

За хилядите по-гребни факти няма да говоря. След всичко това не върви да говоря за положението на анархистите и отношението на властта към тях. Органите на властта беше потресаваща. Преследваха се не само анархисти, работещи активно в пропагандата, но и културни работници и практики. Не оставяха на мира и свободните комуни, артели и пр., желаещи да съхранят някаква – макар и оскъдна – независимост. Дори мирните анархисти, последователи на Толстой, се преследваха зверски. Стотици от тях бяха в затворите, а 92 души – разстреляни от большевиките. Документи, потвърждаващи гореизложеното, видях в гр. Чертков. Много комуни на мирни анархисти (в Смоленска губерния и други) бяха разгромени или разграбени окончателно за неподчинение на декрети или за отказ от разпределянето на гажбите храна.

На 1 октомври 1920 г. последователят на Толстой, мирният анархист Серьожа Попов, попаднал случайно на доклад на гр. Волин в Москва, е

бил арестуван заедно с други анархисти. Трябвало да кажа, че Серьожа Попов беше вегетарианец, който не ядеше даже яйца и млечни продукти. И на този анархист, опасен враг на Съветската Власт, са му „завирали“ главата в „помийната кофа“, носили са го на ръце пребит за разпит и т. н., и т. н. Него, безпаспортника още в николаевското време, отказващ да вземе оръжие в ръцете си, и никога не изпитвал злоба, го държаха във Вътрешната тюрма при Всеруската ЧК 37 дни, макар че большевиките и всички радикали в Москва знаеха много добре възгледите му. През 1921 г., в 1-ви Строителен институт в Москва, студенти-комсомолци арестуваха Серьожа (заедно с мен) като контрареволуционер и го обвиниха „в призив за въоръжено сваляне на Съветската власт!“ Толстоист, призоваващ към въоръжено въстание! Достоинство за большевика!

В Украинските села имаше поговорка: „При большевиките даже конете и кравите станали контрареволуционери“. Често ми се случваше да беседвам с апостоли на мирната съпротива и ужасите, за които научавах от тях, ме потрисах.

Бих могъл да дам още много ярки картини на безотговорния башибузуклък по отношение на свободните организации и комуни. Разгонването с въоръжена сила, чак до откриване на оръжен огън по комуните в Гуляй-полския район и т. н. се практикуваха твърде често от большевиките, но за това груг път. Всяко предприятие на анархистите се преследваше безпоощадно. Нито училища, нито артели, комуни и каквито и да било други предприятия, образувани на свободни начала, не можеха да съществуват.

Гореприбедените няколко факти са толкова характерни и показателни, че говорят сами за себе си. След това, ми се струва съвсем излишно да разказвам какво трябваше да преживеят и понесат революционерите-анархисти, правещи нещичко. Легалното анархистическо движение в Русия или Украйна повече не съществуваше.

II-та и III-та конференции на Конфедерацията на анархистите в Украйна „Набат“ бяха нелегални. Анархистическата пропаганда се вършеше почти във всяко работническо предприятие и в повечето от селата в Русия, особено в Украйна.

Почти нямаше предприятие без анархисти. Неорганизираните, несвързани помежду си и преследвани само заради това, че са анархисти, мнозина често заявяваха, че са безпартийни. През 1921 г., вече в Москва, аз следях Всеруските конгреси на Централните обединения на Професионалните съюзи и се оказа, че на всеки конгрес имаше анархисти и съмишленници. Поради „някои“ причини обаче, те нямаха възможност да направят нищо и заявяваха, че са безпартийни. Большевиките доносици ги следяха „зорко“. Докато пиша за всичко това, на моменти тръпки ме побиват. Няма да повярвам, че говоря само истината и че описвам картини от действителния живот.

За огромно съжаление обаче не мога нищо да направя, колкото и болно да ни е, колкото и да ни обхваща ужас само при спомена за всичко, но това са фактите (макар да давам един от хиляди) – факти, които не ще зачеркнеш от Руската действителност. Тя е горчива, ужасяваща, но е действителност. В Русия на такива явления даже престанаха да се удушват.

Анатолій Горелик
(следва)

200 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА МИХАИЛ БАКУНИН

„Бакунин“ на Алексей Боровой

» » продължава от миналия брой

Свършено по същия начин той се отнася и към Германия. Вярно е, че по адрес на немците у него се срещат немалко безпоощадни характеристики. Като оставим обаче настрана германските социалдемократи, с които той е имал специални сметки и които, във всеки случай, не са му оставали дължни, Бакунин е критикувал „официална, бюрократична, военна, аристократична и буржоазна Германия“, той е критикувал „Камшико-германската империя“, немския патриотизъм, немските бюрократи и офицери – последните повече от всички; и накрая благочестивите, чиновнически и шовинистични теории на немския университет, но никога не е заклеймявал „народна Германия“ и нейните народни маси. Империята – руска и германска, – с всичките им атрибути, са едно, а народите – руски и германски, – жертви на отечествените политически системи, са друго нещо. Сравнявайки немца и славянина, Бакунин действително е казал, че първият „се е сраснал с палката“, докато вторият „трябва да бъде държан под палка“. От тази обща характеристика, може би твърде субективна, съвсем не се правят

изводи за необходимостта от унищожение на немците като такива или за свършената им интелектуална и морална негодност. Напротив, той нееднократно отбелязва положителните качества на немския народ – те са „сериозни и работливи, учени, пестеливи, порядъчни, пресметливи и отговорни“, „организацията при тях е доведена до възможно най-високата си степен, каквато никој друг народ не е достигал“. Даже за ненавистните му немски офицери той намира такива гуми: „Те превъзхождат всички офицери в света с положителните си и обширни теоретически и практически знания за военното дело, с горещата и напълно педантична преданост към военния занаят – по своята точност, акуратност, изложение, упорито търпение, а също и по относителната си честност“. В края на краищата, неговите забележки за отсъствието на свободолюбивия патос у немците, за привързаността им към дисциплината и дресурата, за техния страх и преклонение пред силата, съвпадат с характеристиките на такива негови съвременници като Щирнер, Хайне, Берне и др., които никој не се е осмелил да нарече лоши немски патриоти.

И накрая, по повод прословутия бакунистки „панславизъм“, ето какво е казал: „Аз желая германското могъщество и величие, но не и угнетяването на славяните от Германия“. Неговата любов към славяните и в частност към руснаците винаги е била по-слаба от любовта му към свободата и равенството.

В обективно-психологически смисъл, решаващо възражение против упреците срещу зрелия Бакунин в „национализъм“, е неговата неуморима международна революционна дейност.

Могъществото на съвременната държава не е пречило на Бакунин да установи правилни перспективи за нейното бъдеще. Държавата е исторически необходима. Тя е била така необходима за човека, както неговата първобитна животинска природа, първоначалната му ограниченост или теологическите заблуждения на хората. Но държавата, порочна по същество, носи в себе си автоматично и лечението против историческото зло: тя е обречена на гибел и трябва да изчезне, понеже със самото свое съществуване буди чувства на протест, възпитават бунтовници и подготвя революцията. (II-270; III-192)

Теорията на Бакунин за революцията е неразривно

свързана с неговото учение за БУНТА. Последният не е само конкретно-исторически взрив на групата или класова воля против гнета. В представите на Бакунин бунтът е нещо онтологично, основна стихия на човешката природа, вън от която е невъзможно образованието и по-нататъшното битие на „човека“. Бунтът е първичен инстинкт, откъсващ човека от животинското „царство“, определящ неговото особено битие и изграждащ неговата култура. (II-111, 147)

Наличието на този могъщ първоначален инстинкт обаче е недостатъчно за осъществяване на революцията. Затова не стига и нищетата с призрака на гладната смърт. Не стига и смазващото чувство на отчаяние. Накрая, не е достатъчно и желанието за революция, волята за революция.

„Революцията не се импровизира“. „Революцията не е детска игра“. Необходимо е още цяло, осъзнато до край, антагонистично чувство, способно да вдигне не само отделни разгневени групи, но и широките народни маси. Необходимо е класово самосъзнание, тоест разбиране на непримиримостта между интересите на пролетариата и интересите на всички останали класи, нужно е раз-

бирание, израстване от всекидневния класов опит. „Необходимо е и общонароден идеал, исторически изработващ се винаги от дълбините на народния инстинкт... Нужна е обща представа за своето право, и дълбока страстна – ако щете, религиозна – вяра в това право. Когато такъв идеал и такава вяра в народа се срещнат с нищетата, довела го до отчаяние, тогава Социалната революция е непосредствено, близка и никаква сила не може да я възпрепятства“. (I-94-95; IV-21, 177.)

Най-после, антагонистичното чувство, израснало до силата на убеденост в „своето право“, тласкащо масите към революция, естествено предполага необходимостта от осъзнаване на интересите и организация на класата.

Съществува своего рода традиционно убеждение, че анархистическото учение въобще, и учението на Бакунин в частност, не отделят или отделят твърде малко място за въпросите на организацията. Подобна гледна точка изглежда най-малко странна по отношение на Бакунин, дори само поради видната му роля в I Интернационал и в Алианса. Освен общите съображения обаче, в съчиненията на Бакунин има немалко

» » продължава на страница 10

Поезията на Христо Ботев на испански

ЖИВКА БАЛТАДЖИЕВА ПОДБРА И ПРЕВЕДЕ БОТЕВИТЕ СТИХОВЕ

Преди десетина години, в разговор с Живка Балтаджиева, разбрах с учудване, че испанските читатели много слабо познават българската литература, че на испански език са превеждани епизодично само няколко автора: „Български разкази“ на Елин Пелин (1944 г.), повестта „Жетварят“ на Йордан Йовков (1944 г.), „Под игото“ на Иван Вазов (1949 г.). През 70-те и 80-те години пак епизодично се появяват преводи на Вапцаров, Гео Милев, Емилиян Станев, Димитър Димов, Анжел Вагенщайн, Любомир Левчев. Иде-

ята за тези преводи е на български издателства и вероятно са предназначени по-скоро за Куба. Имало е несполучливи преводи на Христо Ботев.

От разговора ни научих, че Живка е започнала да превежда Ботев и че това е най-трудната задача, с която се е захващала.

И ето, тази година испанското издателство АМАГОРД е издало двуезичната книга „Христо Ботев – поезия“. В навечерието на 24 май в един от най-престижните университети на Магриг тя е представена пред многобройна публика от студенти, преподаватели, българи и испанци.

В книгата са публикувани на испански и български 14 от най-добрите Ботевски стихотворения. Тя съдържа 174 страници, в които, освен стихотворенията, има пространен предговор, биография на Ботев и белетки за личности, свързани с революционната му дейност и творчество.

За мото на книгата Живка Балтаджиева е избрала гуми на Ботев, взети от неговия вестник „Знаме“: „Идеята за свободата е всесилна и любовта към нея всичко може да направи.“

Свързах се с Живка и тя ми изпрати от Магриг електронен вариант на книгата, както и някои от възторжените отзиви на присъствалите на премиерата ѝ. Испанският литературен критик Луис Енрике Ибаньес горещо препоръчва новата книга. Той пише, че Христо Ботев е поет, от който испанците се нуждаят сега, и дава висока оценка на труда на преводача.

Живка ми писа:

„Не съм си и помисляла, че един ден ще се реша да пиша за Ботев. За оня далечен юноша, от когото никога няма да мога да се отдалеча. Неговото слово беше лълчината песен, която ми пееше моята майка, песента, която тя пееше, когато мъката ѝ ставаше толкова огромна, по-огромна от волята ѝ, и спешно се нуждаеше от помощ и опора, които не намираше в околното. Или когато дните в своята упорита монотонност и бруталност ѝ се виждаха празни, а тя не можеше да ги остави да си идат без да са почувствали устойчивостта и твърдостта на красота, излъчвана от стиха.“

Пееше ми Ботевите песни сутрин, по обяд и нощем, винаги, когато можеше да има един

миг с мен. И мисля, че неговите гуми бяха първата ми памет за света. Техният огън, техните бури, звезди, Балкан, самодиви, свобода и смърт, вечност, вик и мълчание, бяха моя свят. Водата беше жива, ястребите и соколите, чертаещи кръгове в небесата, ме пазеха. И когато през зимата изгладнелите вълци слизаха от Балкана, плачех отчаяно, защото не ме оставяха да ги погледя, по-лошо – чичо гравеше ловджийската пушка и стреляше срещу тях. Стреляше срещу вълка, който ближе раната на героя, докато хората са кой знае къде, навсякъде другаде, само не с него, не с героя, докато кръвта му изтича.

Това ставаше в Сливен. Бях около пет годишна и това означаваше, че вероятно става дума за лятото на 1953. Един ден, докато чаках на опашката за хляб, стискайки в ръка купоните и фантазирайки, внезапно чух едни шушукащи жени да произнасят името на Ботев. Върнал се е, казваха. Били го видели в гората, а и в самия град, на портите на къщата на Хаджи Димитър... Бяхме спасени...

Забравих хляба, опашката, всичко. Къщата на моя прагдо и къщата на Хаджи Димитър имаха обща оградна стена

с малка вратичка в нея, която позволяваше да се преминава от един двор в друг. И там, отвъд тази вратичка, беше той, моят Ботев.

Исках да ми отворят тази вратичка, веднага!

Но баба се ядоса страшно, защото се бях върнала без хляб и без купоните, майка беше на работа, баща ми – в затвора. Шеташе наоколо само дядо ми, който почти не говореше с никого. Няма да забравя никога как, когато му изговорих за гърханата моите мъки и страдания, гледайки ме в очите, спокойно и сериозно каза: „Истина ще е, че го, винаги идва, когато е голямо страдание ни, винаги. Със собствените си очи го видях през 23-та година“. Не прогума повече. Стояхме, без да помръднем, в мълчание и светлина. Сякаш завинаги...“

Да, аз си спомням тези слухове, че Ботев е жив някъде в Диарбекир или в Балкана. Те се повториха няколко пъти в годините. А бащата на Живка, бате Димитър, все беше или в затвора, или в Бобов дол, или изселен.

Познавам добре родителите на Живка Балтаджиева. И двамата бяха анархисти. •

Костагин Зяпков

200 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА МИХАИЛ БАКУНИН

„Бакунин“ на Алексей Боровой

» » продължава от страница 9

места, където принципното значение на организацията получава особено и всеобщо разяснение.

Независимо от отсъствието на завършена теоретическа формулировка на понятието обществена класа, Бакунин не само е разбирал отлично класовата структура на капиталистическото общество, но с присъщата си гениална проникателност, е умее да разкрива най-сложните, замаскирани ходове на буржоазната политика.

Капиталистическото общество е преди всичко система от противоречия между буржоазията и пролетариата. Никакви исторически компромиси между двете класи не са възможни. Бакунин рисува буржоазията и формите на нейната експлоатация с безпощадни черти. Той говори за нейната „ненаситна алчност“, за „жестокото и подло скъперничество“, за нейната ненавист и „свирепост“ спрямо експлоатираните от нея маси и за панически ѝ страх от последните.

Той е готов да признае крупните заслуги на буржоазията пред цивилизацията, но в настоящето, изпълнила докрай своята историческа роля, тя е обречена на смърт

по силата на законите на социалната еволюция. Неразбирането или нежеланието да се разбере единствеността на този исторически изход за нея обуславя „глупостта“, „срамната импотентност“ на нейните класови действия. И тъй като никога и при никакви условия привилегированата класа не завършва със самоубийство, то пролетариатът – в името на равенството и бъдещето на човешкия род – е длъжен да поиска смъртта на буржоазията и да я убие, така както някога, в името на равенството, тя убива феодализма. (II-26-27, 249, 287; III-133-136; IV-5-8, 26-271 214, 223; V-167)

В статията „Организацията на Интернационала“, отговаряйки на въпроса: какво точно пречи на угнетените маси да разрушат ненавистния им буржоазен порядък, той обяснява: отсъствието на организация и на наука. Както съвременната държава организира военната и бюрократичната сила за осъществяване на своите агресивни и отбранителни задачи, така и пролетариатът е длъжен да създаде своя международна организация, без разлика на професии и националности, за борба с експлоататорската буржоазия. Такава именно е задачата на про-

пагандирания от Бакунин Интернационал (МАТ – „Международната асоциация на трудещите се“). Съвършено очевидно е, че не само международната организация на пролетариата, но и местните форми на обединение не са измислени от теоретици и филантропи. Те са преди всичко плод на определено икономическо развитие; те са резултат от самостоятелния пролетарски опит; те изискват оформено класово самосъзнание.

Международната организация предполага:

1) Наличие на национални съюзи, тоест подготвен пролетарски авангард и

2) Инициативата на отделни лица, предани на пролетарската кауза. (V-30-35) Бакунин отдава дължимото на Маркс, Енгелс и Бекер в изграждането на Интернационала, независимо от най-дълбоките разногласия между тях и от това, че е считал, че в най-близко бъдеще ще бъде принуден „да се бори с тях на живот и смърт“.

Извънредно важно е да отбележим, че навсякъде, където Бакунин говори за социална революция, пролетарска кауза, пролетарска организация, той винаги е имал предвид не само индустриалния пролетариат, но и революционните слоеве на се-

лячеството. С несъкрушима пророческа сила той говори за необходимостта от най-тесен съюз на работниците и селяните за извършване на социалната революция. Бакунин си дава сметка за реалните качества на съвременното му селячество, за неговата „тъмнота“, дребнобуржоазни навици, неорганизираност, способност да служи на реакцията (главно поради неправилната тактика на градските социалисти спрямо него), но той оценява и неговия „дълбоко вкоренен социалистически инстинкт“, неговия „първобитен, естествен социализъм“, неговия неукротим анархистически темперамент, пробуждащ се във важните исторически моменти. По-просветената работническа класа е длъжна да поеме инициативата за сближението, необходимо за триумфа на социалната революция. Тя не трябва да напраща на селяните със сила своя собствен идеал, революцията не може да бъде геспотична и несправедлива. Пролетариатът трябва да съумее да пробуди в селячеството дремещите в него революционни сили, да го тласне към самостоятелно разрушаване на отживелия обществен ред. Само в съюза на индустриалния пролетариат със селячеството, социална-

та революция може да стане непобедима. (IV-169, 173-174, 178-179, 185-187, 222-223)

В писмото си до Елизе Реклю, писано година преди смъртта му, след широката картина на световната реакция, навърляна с несравнимо майсторство, Бакунин дава забележителна прогноза за бъдещата социална революция, оправдана до край от съвременните ни събития: „Човечеството ще може да излезе от тази клоака само с помощта на една колосална социална революция. Никога международната реакция не е била така страшно въоръжена против всяко народно движение. А с какво разполагаме ние за нападение срещу нейната непристъпна крепост? – С дезорганизираните маси... Остава другата надежда: бъдещата световна война. Тези колосални милитаристични държави рано или късно трябва да се унищожат и изядат една друга. Но що за перспектива е това!“

Тези редове свидетелстват убедително от една страна за трезвостта, с която „бурно-пламенният“ Бакунин е умее да разглежда реалната действителност, а от друга – за дълбоката вяроност на неговата интуиция, достигаща силата на научно предвиждане. •

(слева)

ГЛЕДАЙ

„Къща от карти“ разбива илюзии

Непълните ми познания по английски език бяха достатъчни, за да изгледам първите два сезона на сериала „Къща от карти“ без субтитри. С нетърпение очаквам третия сезон.

На български език сериалът се излъчва по bTV. По времето, в което други телевизии излъчват „филми за възрастни“. Може би в bTV са преценили, че българският зрител не обича да разбиват илюзиите му.

Сериалът разказва за американския конгресмен Франк ъндърууд (Кевин Спейси) и неговия път към президентския пост на САЩ. Пътят му е изпълнен с мошеничества от всякакъв род, измами, корупция, заплахи, дори убийства. В образа на конгресмена трудно може да се намерят черти, които да наречем положителни. Негови почитатели биха станали само онези зрители, които безкомпромисно следват желанията си, без значение какви са последициите за другите. Такива хора има достатъчно и сред нашите политици. Не сме свикнали обаче да ги вижда-

ме на Запад. Това е първата разбита илюзия – в страната на свободната конкуренция, САЩ, боклукът успешно изплува на повърхността.

Франк обаче не е изключение. Хората около него – политици, чиновници, бизнесмени, журналисти, НПО-агенти – несъмнено се ръководят от личната си изгода. Всякакви скрупули и алтруистични чувства изглеждат неуместни и по правило се оказват слабост. В редките случаи, когато някой ги прояви, глутницата го принуждава да си плати прескъпо. Всяко подценяване на чуждия егоизъм убива. Всичко това разбива втората илюзия у зрителя – че средата, в която се движат висшите политици и бизнесмени, търпи хора с мотив, различен от егоизма. Напротив, те биват поглъщани толкова бързо, че едва намират място на екрана.

Третата илюзия, която филмът прави на пух и прах, е, че образите са художествена измислица. Сериалът не само е направен с майсторски реализъм, но се рекламира като адаптация върху книгата на

Майкъл Добс, аристократ и член на Горната камара на парламента на Обединеното кралство, която претендира за изключителна автентичност. Самите събития във филма печално напомнят за актуалните събития в света и може би най-важното – развитието на същите процеси, които наблюдаваме в действителността, изглежда много по-естествено обяснено чрез крайно егоистичните образи от филма, отколкото чрез образите на добронамерени идиоти, с които обикновено политиците ни се представят.

Веднъж един приятел ми каза: „Най смислено ми се вижда да ги избличаваме, да показваме цялата мръсотия на политиците. За да спрат хората да се наядват на тях. От друга страна,... виж House of Cards. Сами разказват истинските си истории по най-майсторския начин и никои не се впечатлява“. Може би четвъртата и най-голяма илюзия е, че хората се интересуват от това кой ги управлява. •

Наблюдател

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:		
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв	
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв	
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв	
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв	
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x3 лв	
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв	
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв	
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв	
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв	
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв	
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв	
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв	
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв	
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв	
15. Михаил Бакунин – избрани страници за и от него	4 лв	
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв	
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв	
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв	
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв	
20. Спомена за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв	
21. Агски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x7 лв	
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв	
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв	
24. Спомена – Стоян Цолов	7 лв	
25. Статии – Георги Божилов	10 лв	
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв	
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв	
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв	
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв	
30. Спомена за бъдещето – Желязко Петков	5 лв	
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв	
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв	
33. Емигрантски спомена – Георги Константинов	3x7 лв	
34. Горчива чаша – Стефанка Христова	8 лв	
35. За повече общ – Стефанка Христова	8 лв	
36. Предвестници на бурята – Петър Манджуков	15 лв	

БРОШУРИ:		
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв	
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв	
3. Що е анархизмът?	2,50 лв	
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	2,50 лв	
5. За общината	2,50 лв	
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв	
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв	

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.12.1924 г. в София под редакцията на Христо Табаков започва да излиза анархистическият вестник „Свободно дело“.
- На 03.12.1926 г. в Плевен е изгорен със семейството си д-р Пею Димитров Белев, анархист.
- На 04.12.1944 г. в София под редакцията на Георги Карамихайлов се подновява легалното издаване на вестник „Работническа мисъл“ след десетгодишна забрана. Скоро след това вестникът е забранен отново.
- На 05.12.1908 г. в Разград под редакцията на Върбан Килифарски започва да излиза вестник „Безвластие“.
- На 07.12.1853 г. в Италия е роден италианският анархист и теоретик на анархизма Ерико Малатеста.
- На 09.12.1842 г. е роден руският анархист и учен Пьотр Алексеевич Кропоткин.
- На 10.12.1900 г. в гр. Анкона е роден видният италиански анархист Алфонсо Петрини.
- На 11.12.1984 г. в София умира анархистът Тоне Василев.
- На 12.12.1995 г. в село Балван умира анархистът Христо Колев Йорданов – един от най-дългогодишните политически затворници и концлагеристи при монархисткия и болшевишкия режим.
- На 13.12.1997 г. в село Чуковец, Радомирско умира анархистът Георги Йорданов Донеф, прекарал години в болшевишките душегубки.
- На 14.12.1825 г. избухва бунтът на декабристите против цар Николай I.
- На 15.12.1977 е проведена протестна акция пред българското посолство в Париж за освобождаването на анархистите Наков, Киров, Хр. Колев, Артъков, Джерманов и Недокланов.
- На 15.12.1859 в гр. Бялисток, Полша е роден създателът на международния език Есперанто Л. Заменхоф.
- На 16.12.1948 г. са извършени масови арести на анархисти в цяла България, след което над 600 анархисти са въдворени в лагери.
- На 19.12.1862 г. в село Дивдягово е роден Никола Стойнов – един от първите български безвластници, учител, издател и редактор. Участвал в основаването на БЗНС.
- На 24.12.1895 г. умира руският писател и революционер Сергей Михайлович Кравчински – Стелняк.
- На 25.12.1873 в гр. Кордоба, Испания заседава третият конгрес на Интернационала.
- На 27.12.1798 умира полският революционер и писател Адам Мицкевич.
- На 30.12.1990 г. в Бургас умира анархистът Ганчо Бойчев.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Жельо Желев Влаев, Стара Загора	20 лв
3. Костагин Миланов, Кюстендил	30 лв
4. Екатерина и Райна Йосифови, София	40 лв
5. Александър Наков, Перник	10 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за събещените факти и твърдения!
Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

сайт на ФАБ: **www.anarchy.bg**
сайт на „Свободна мисъл“: **sm.a-bg.net**
имейл на ФАБ: **fab@a-bg.org**

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
отговорен редактор **А. Ванчев**
предпечатна подготовка **Свободна мисъл**

АБОНАМЕНТ 2015 СВОБОДНА МИСЪЛ

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

Каталожен номер **649**

era.a-bg.net

ЕВОЛЮЦИЯ, РЕВОЛЮЦИЯ, АНАРХИЯ – предаване за свободен живот

Екипът поднася „майки новини“ и представя света през очите на хората, които обичат свободата си и уважават нуждите на останалите. В предаването участват активисти от различни социално ориентирани организации на български младежи – студенти, анархисти, еколози, но тези, на които разчитаме, за да бъдем интересни и уникални, са слушателите. Всеки може да се свърже с екипа на предаването чрез скайп или чрез форума, а ние се стараем да не оставим неизразена позиция по време на живото предаване. Предаването се излъчва всеки четвъртък от 20:00 часа по местното радио на безвластниците. Когато няма живо предаване, на този адрес се въртят автоматични записи. Цялото съдържание на предаването излиза предварително на сайта, а ден-два след излъчването можете да чуete записите от него. •

2015

**НАШАТА ФИЛОСОФИЯ
ГРАДИ НОВ СВЯТ,
ДЕЛОТО НИ РУШИ СТАРИЯ.
ГЕОРГИ ШЕЙТАНОВ**

ЯНУАРИ					ФЕВРУАРИ					МАРТ					АПРИЛ												
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н							
			1	2	3	4						1			1	2	3	4	5								
5	6	7	8	9	10	11	2	3	4	5	6	7	8	2	3	4	5	6	7	8	6	7	8	9	10	11	12
12	13	14	15	16	17	18	9	10	11	12	13	14	15	9	10	11	12	13	14	15	13	14	15	16	17	18	19
19	20	21	22	23	24	25	16	17	18	19	20	21	22	16	17	18	19	20	21	22	20	21	22	23	24	25	26
26	27	28	29	30	31		23	24	25	26	27	28		23	24	25	26	27	28	29	27	28	29	30			
														30	31												

МАЙ					ЮНИ					ЮЛИ					АВГУСТ												
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н							
				1	2	3	1	2	3	4	5	6	7			1	2	3	4	5					1	2	
4	5	6	7	8	9	10	8	9	10	11	12	13	14	6	7	8	9	10	11	12	3	4	5	6	7	8	9
11	12	13	14	15	16	17	15	16	17	18	19	20	21	13	14	15	16	17	18	19	10	11	12	13	14	15	16
18	19	20	21	22	23	24	22	23	24	25	26	27	28	20	21	22	23	24	25	26	17	18	19	20	21	22	23
25	26	27	28	29	30	31	29	30						27	28	29	30	31			24	25	26	27	28	29	30
																					31						

СЕПТЕМВРИ					ОКТОМВРИ					НОЕМВРИ					ДЕКЕМВРИ												
П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н	П	В	С	Ч	П	С	Н							
	1	2	3	4	5	6			1	2	3	4						1	2	3	4	5	6				
7	8	9	10	11	12	13	5	6	7	8	9	10	11	2	3	4	5	6	7	8	7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20	12	13	14	15	16	17	18	9	10	11	12	13	14	15	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	19	20	21	22	23	24	25	16	17	18	19	20	21	22	21	22	23	24	25	26	27
28	29	30			26	27	28	29	30	31				23	24	25	26	27	28	29	28	29	30	31			
														30													